

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ความมุ่งหมายในการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. สรุปผล
4. อภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. เพื่อประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 15 โรงเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 376 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 3 คน รวม 30 คน ใช้การสุ่มแบบอาสาสมัคร (Volunteer

sampling) โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีความสนใจและมาสมัครเข้ารับการอบรม 3 คนแรกของแต่ละโรงเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ประกอบด้วย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

2.1.1 แบบสัมภาษณ์ จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง (structured interviews) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน จำนวน 15 ข้อ สัมภาษณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนกลุ่มโรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 จำนวน 6 คน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 คน ครูสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและผู้เชี่ยวชาญวิชาภาษาไทย จำนวน 5 คน ศึกษานิเทศก์ 1 คน รวม 18 คน -

2.1.2 แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 3 ตอน จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โรงเรียนละ 5 คน จำนวน 10 โรงเรียน รวม 50 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตร

2.2.1 หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี

2.2.2 แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนประเภทปรนัย 20 ข้อ และอัตนัย 1 ข้อ

2.2.3 แบบวัดเจตคติ เป็นแบบวัดเจตคติที่มีต่อหลักสูตรและข้อเสนอแนะอื่นๆ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

3. การดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

1. ศึกษานโยบายการพัฒนาการศึกษาของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) เอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการเขียน ความต้องการและขอบข่ายเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรจากการสัมภาษณ์และสอบถามผู้เกี่ยวข้อง

2. ดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนกลุ่มโรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและผู้เชี่ยวชาญวิชาภาษาไทยและ ศึกษานิเทศก์

3. สอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เกี่ยวกับ ข้อมูลทั่วไป ความต้องการ และความสนใจในการเข้ารับการฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย

หลังจากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลมาสร้างหลักสูตรฉบับร่างประกอบด้วย ความนำ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการพัฒนาหลักสูตร

ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรโดยรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แล้วเสนอประธานและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและขอคำแนะนำ เพื่อจัดทำหลักสูตรฉบับร่าง และปรับปรุงแก้ไข แล้วเสนอหลักสูตรฉบับร่างให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบหาข้อดีข้อเสียของหลักสูตรฉบับร่าง ดังนี้ 1) ด้านหลักสูตร ตรวจสอบความสอดคล้องของหลักสูตรฉบับร่างว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ และตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรหรือไม่ 2) ด้านเนื้อหา ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และระยะเวลาในการทดลองใช้หลักสูตร 3) ด้านการวัดและประเมินผล ตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของการประเมินผล จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ได้ดำเนินการ ดังนี้

1. เตรียมการเพื่อทดลองใช้หลักสูตร โดยจัดเตรียมโครงการฝึกอบรม งบประมาณ สถานที่ เอกสารที่ใช้ในการฝึกอบรม สื่อ/อุปกรณ์ เครื่องมือวัดและประเมินผล ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบวัดทักษะ แบบสังเกต และแบบวัดเจตคติ พร้อมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการฝึกอบรมอย่างเต็มที่

2. ประชุมผู้ช่วยวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการจัดฝึกอบรม และผู้รับผิดชอบในส่วนต่างๆ เพื่อให้เข้าใจสภาพปัญหาและความจำเป็นในการฝึกอบรม รวมทั้งประสานงานกับผู้เป็นวิทยากรและผู้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อการเตรียมตัวล่วงหน้า

3. การทดลองใช้หลักสูตร นำหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อยไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 3 คน รวม 30 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จัดฝึกอบรมในวันที่ 7 - 8 มีนาคม พ.ศ. 2554 ณ ห้องประชุมโรงเรียนประชาสงเคราะห์รังสรรค์ อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ทดสอบวัดทักษะการเขียนก่อนฝึกอบรม

ขั้นที่ 2 นำเข้าสู่โครงการฝึกอบรม

ขั้นที่ 3 ดำเนินการตามแผนการจกกิจกรรมฝึกอบรม

ขั้นที่ 4 ทดสอบวัดทักษะการเขียน และวัดเจตคติต่อหลักสูตรหลังฝึกอบรม

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี มีการประเมินผลดังนี้

1. ประเมินผลก่อนการใช้หลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนก่อนฝึกอบรม (pre-test)

2. ประเมินผลหลังการใช้หลักสูตร มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ประเมินทักษะการเขียน โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนฉบับเดิมแต่สลับข้อสอบ (post-test)

2.2 วัดเจตคติต่อหลักสูตรฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยใช้แบบวัดเจตคติ

สรุปผลการวิจัย

ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ได้ดำเนินการวิจัยในลักษณะวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R & D) โดยสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎี หลักการ และข้อมูลความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูสอนภาษาไทยและครูเชี่ยวชาญภาษาไทย ศึกษาอินเทอร์เน็ต พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดเห็นด้วยในการนำสาระการเขียนมาจัดเป็นหลักสูตรฝึกอบรม โดยให้เหตุผลพอสรุปได้ ดังนี้ 1) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ยังคงเน้นเรื่องการเขียน อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 และจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน 2) เพราะการเขียนเป็นปัญหากับครูผู้สอนทุกระดับชั้น นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถเขียนเรื่องได้ ครูขาดเทคนิคการสอน และสื่อที่น่าสนใจ 3) เพราะเป็นทักษะที่ควรได้รับการส่งเสริมเป็นพิเศษ เพื่อให้ผู้เรียนนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และในการเรียนวิชาอื่นๆ 4) การเขียนเป็นทักษะที่ควรพัฒนาอย่างยิ่งเพราะผู้เรียนจะได้สื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิดไปสู่ผู้อื่น 5) ปัจจุบันนักเรียนขาดความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเรื่อง 6) เป็นการพัฒนานักเรียนด้านการอ่านและคิดวิเคราะห์ด้วย ส่วนด้านเนื้อหาไม่ควรมีเนื้อหามาก การเขียนควรเป็นเรื่องใกล้ตัว สอดแทรกเรื่องคุณธรรม จริยธรรม หลักเศรษฐกิจพอเพียงและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การจัดกิจกรรมควรใช้การฟัง การดู การอ่านมาพัฒนาการเขียน เรียนรู้จากสื่อต่างๆ ใช้การบรรยาย การอภิปราย ฝึกปฏิบัติจริง ทั้งเดี่ยวและกลุ่มควรส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกด้านการเขียน

ให้มากที่สุด มีเอกสารหนังสือ ตัวอย่างงานเขียนที่ดีไว้ให้นักเรียนค้นคว้าหาประสบการณ์ และให้ผู้เข้าอบรมมีความสุข จากการสอบถามความต้องการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน พบว่า นักเรียนทั้งหมด มีความต้องการที่จะเรียนรู้ และเข้ารับการฝึกอบรม เรื่องนักเขียนน้อยโดยให้เหตุผลดังนี้ 1) อยากมีความรู้ภาษาไทยให้มากขึ้น 2) จะได้เรียนรู้การเขียนภาษาไทยมากขึ้น 3) อยากได้ประสบการณ์นอกห้องเรียน 4) ทำให้เข้าใจภาษาไทยมากขึ้นมีความรู้มากกว่าเดิม 5) อยากได้ความรู้และประสบการณ์ 6) อยากได้ความรู้เรื่องที่ไม่เคยเรียน 7) จะได้เรียนรู้เรื่องการอ่านและเขียน และพัฒนาดตนเองให้ดีขึ้น

2. ผลการพัฒนาหลักสูตร พบว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ฉบับร่าง ประกอบด้วย ความนำ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการเรียน การสอน และการวัดและการประเมินผล ส่วนแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมมี 4 แผน ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมที่ 1 การเขียนไม่ยากอย่างที่คิด แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมที่ 2 นักคิดบัณฑิตน้อยร้อยเรียงภาษา แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมที่ 3 ท่องโลกจินตนาการสู่งานเขียน แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมที่ 4 สนุกกับการเขียน ส่วนการประเมินหลักสูตรฉบับร่าง พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.80 - 1

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร การฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยได้ดำเนินการฝึกอบรมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระพุทธบาทกลุ่ม 1 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 3 คน รวม 30 คน ใช้การสุ่มแบบอาสาสมัคร (Volunteer sampling) โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีความสนใจและอาสาสมัครเข้ารับการอบรม 3 คนแรกของแต่ละโรงเรียน ซึ่งได้ดำเนินการฝึกอบรมในวันที่ 7 - 8 มีนาคม พ.ศ. 2554 ณ โรงเรียนประชาสงเคราะห์รังสรรค์ อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยดำเนินการตามแผนการจัดกิจกรรมของหลักสูตรฝึกอบรม พบว่า พบว่านักเรียนที่เข้าร่วมการฝึกอบรมครั้งนี้ให้ความสนใจกับกิจกรรมที่วิทยากรดำเนินการฝึกอบรมและให้ความรู้ นักเรียนมีความสนุกสนานกับการเล่นเกมต่างๆ ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมการเขียนและมีความสุขในการฝึกอบรม

4. ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร การประเมินผลก่อนและหลังการใช้หลักสูตร พบว่า ทักษะการเขียนของนักเรียนหลังการใช้หลักสูตรมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และการปรับปรุงหลักสูตร พบว่าเวลาในภาคปฏิบัติน้อยไปทำให้การปฏิบัติกิจกรรมไม่ครบนักเรียนต้องนำไปงานที่เหลือไปเป็นบ้านจึงได้ปรับเวลาในภาคปฏิบัติเพิ่มขึ้นอีก 1 ชั่วโมง

อภิปรายผล

ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความคิดเห็นในการนำสาระการเขียนมาจัดเป็นหลักสูตรฝึกอบรม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดเห็นด้วยในการนำสาระการเขียนมาจัดเป็นหลักสูตรฝึกอบรม โดยให้เหตุผลพอสรุปได้ว่ากิจกรรมในการฝึกอบรมควรหลากหลายเพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เบื่อหน่าย ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกด้านการเขียนให้มากที่สุด ควรติดตามผลงานด้านการเขียนของนักเรียนหลังจากการฝึกอบรม และควรมีการจัดฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง ควรมีเอกสารหนังสือ ตัวอย่างงานเขียนที่ดีไว้ให้นักเรียนค้นคว้าหาประสบการณ์ และควรให้ผู้เข้าอบรมมีความสุข เนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีประสบการณ์อบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย ถึงร้อยละ 61.11 จึงเล็งเห็นความสำคัญของการฝึกอบรมหลักสูตรซึ่งสอดคล้องกับปราโมทย์ จันทรเรือง (2548, หน้า 6) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นแนวทางในการจัดมวลประสบการณ์แก่ผู้เรียน จึงเปรียบเสมือนแผนที่เดินเรือซึ่งบอกให้กัปตัน หรือครูผู้สอน รู้ว่าจะต้องตั้งเข็มทิศไปทางใด และจุดมุ่งหมายปลายทางของการเรียนการสอนคืออะไร และระหว่างทางที่ไป จะต้องทำอะไรบ้าง เป็นต้น ว่าต้องใช้สื่ออุปกรณ์ช่วย หรือต้องมีการตรวจสอบประเมินผล ต้องปรับปรุงวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งในการเรียนการสอน ซึ่งตัวผู้เรียนก็จำเป็นต้องทราบล่วงหน้าว่า จะได้เรียนรู้อะไร และจะได้รับผลอย่างไร นอกจากนี้จะต้องเตรียมการอย่างไร จึงจะสามารถเรียนรู้และได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายการเรียนการสอนจะบรรลุผลได้ทั้งผู้เรียน และผู้สอนจะต้องมีสิ่งที่ช่วยกำหนดแนวทาง เพื่อให้แต่ละฝ่ายปฏิบัติหน้าที่ได้สอดคล้อง และสนับสนุนซึ่งกันและกัน นั่นก็คือ หลักสูตร ถ้าหากไม่มีหลักสูตรก็สอนไม่ได้เพราะไม่รู้ว่าจะสอนอะไร หรือถ้าจะสอนโดยคิดเอาเองก็จะเป็นความสับสนโดยที่อาจสอนซ้ำไปซ้ำมาไม่เรียงลำดับตามที่ควรจะเป็น ผลการเรียนรู้อาจไม่เป็นตามที่คาดไว้ และยังสอดคล้องกับดุสิต อารยกุล (2548, หน้า 18) ได้กล่าวว่า ลักษณะของหลักสูตรที่ดีจะต้องมีลักษณะดังนี้ 1) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ควรตั้งอยู่บนรากฐานทางการศึกษาอย่างถูกต้อง ได้แก่ พื้นฐานทางปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยาและธรรมชาติของความรู้ และต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความจริงและสามารถนำไปปฏิบัติได้ 2) สอดคล้องกับความต้องการของสังคม สามารถสนองความต้องการของสังคม และประเทศชาติ สามารถเสริมสร้างความศรัทธาในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและเป็นผู้รับผิดชอบในฐานะพลเมืองดีของชาติ 3) สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย 4) จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดี จะต้องมุ่งสร้างเสริมค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรม 5) จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดี จะต้องมุ่งสร้างคุณลักษณะที่ดีของ

ผู้เรียนให้มีความเจริญงอกงามทางสติปัญญา มีทักษะในอาชีพ มีคุณธรรม มีวินัยทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง

1.2 ผลการศึกษาความต้องการและขอขยายเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร ผูกอบรมเรื่องนักเขียนน้อยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน โดยวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร ผูกอบรม เรื่อง นักเขียนน้อยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 โรงเรียน โรงเรียนละ 5 คน รวม 50 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ได้ผลดังนี้ ความต้องการในการเรียนรู้ในการผูกอบรม พบว่า นักเรียนทั้งหมด มีความต้องการที่จะเรียนรู้ และเข้ารับการผูกอบรม เรื่องนักเขียนน้อย โดยให้เหตุผลดังนี้ 1) อยากมีความรู้ภาษาไทยให้มากขึ้น 2) จะได้เรียนรู้การเขียนภาษาไทยมากขึ้น 3) อยากได้ประสบการณ์นอกห้องเรียน 4) ทำให้เข้าใจภาษาไทยมากขึ้นมีความรู้มากกว่าเดิม 5) อยากได้ความรู้และประสบการณ์ 6) อยากได้ความรู้เรื่องที่ไม่เคยเรียน 7) จะได้เรียนรู้เรื่องการอ่านและเขียน และพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นเป็นนักเรียนที่มีความสนใจในเรื่องของการเขียนเพื่อพัฒนาตนเองซึ่งสอดคล้องกับวิชัย วงษ์ใหญ่ (2532, หน้า 10) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรคือการพยายามวางโครงการที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หรือการพัฒนาหลักสูตรและการสอนคือระบบโครงสร้างของการจัดการโปรแกรมการสอน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตำรา แบบเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนต่างๆ การวัดและการประเมินผลใช้หลักสูตร การปรับปรุงแก้ไข และการให้การอบรมครูผู้ใช้หลักสูตร ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตรและการสอน รวมทั้งการบริหารและการบริหารหลักสูตร

2. ผลการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตรเป็นขั้นตอนที่สำคัญเพื่อให้ได้หลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตร ผูกอบรมเรื่องนักเขียนน้อยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยจึงได้นำผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาพัฒนาเป็นหลักสูตรฉบับร่าง ประกอบด้วยความนำ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลซึ่งสอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532, หน้า 10) ได้กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรคือการพยายามวางโครงการที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หรือการพัฒนาหลักสูตรและการสอนคือระบบโครงสร้างของการจัดการโปรแกรมการสอน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตำรา แบบเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนต่างๆ การวัดและการประเมินผลใช้หลักสูตร การปรับปรุงแก้ไข หลักสูตรฉบับร่างได้ผ่านขั้นตอนการพัฒนาโดยได้

ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและมีขั้นตอนกระบวนการที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับซูตริ สุวรรณโชติ (2544, หน้า 24) ได้ลำดับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของสังคมและชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงไป จากเดิม 2) วิเคราะห์ข้อมูลที่มีความจำเป็นอันจะนำมาซึ่งการปรับปรุงหลักสูตร 3) สำรวจความต้องการและความจำเป็นของสังคม ชุมชนและผู้เรียน 4) กำหนดวัตถุประสงค์ของการให้การศึกษาให้ตรงกับความต้องการของสังคม 5) เลือกเนื้อหาวิชาที่ต้องการนำมาให้ผู้เรียนได้ศึกษา ที่ตรงกับวัตถุประสงค์ 6) เลือกบุคลากรที่มีความชำนาญในเนื้อหาวิชานั้นๆ มาร่วมจัดทำหลักสูตร 7) จัดเรียงลำดับเนื้อหาความรู้ที่ได้จากขั้นที่ 6 8) สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้ตรงกับเนื้อหาวิชา เพื่อการจัดการเรียนการสอน 9) กำหนดการประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์รายวิชาและได้กล่าวถึงความสำคัญของกระบวนการพัฒนาหลักสูตรว่า เป็นกระบวนการที่ทำให้ครูสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้กับผู้เรียนซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายปลายทางที่สำคัญของการพัฒนาหลักสูตร หรืออาจจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ผลผลิตโดยตรงของกระบวนการพัฒนาหลักสูตรในปัจจุบันก็ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้ารับการอบรมอีกด้วย เพราะเชื่อว่ากระบวนการพัฒนาหลักสูตรจะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้มากขึ้น มีทักษะมากขึ้น

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้โดยดำเนินการตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมซึ่งการอบรมเป็นไปด้วยความเรียบร้อยสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นักเรียนร่วมกิจกรรมการฝึกอบรมอย่างสนุกสนานและมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับวันดี จุพานิชย์ (2551, บทคัดย่อ) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย จังหวัดสระบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้หลักสูตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความสนุกสนาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการท่องเที่ยวเมืองแก่งคอย หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา พบว่านักเรียนมีทักษะการสื่อสารทางภาษาดังนี้ ทักษะการฟังร้อยละ 77.65 ทักษะการพูด ร้อยละ 85.65 ทักษะการอ่าน ร้อยละ 71.56 และทักษะการเขียนร้อยละ 70.61 ซึ่งถือว่าทักษะการสื่อสารทางภาษาอยู่ในระดับดี ส่วนด้านเจตคติต่อการเรียนรู้ต่อหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับวิศรุต วินิจชัยกุล (2551, บทคัดย่อ) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องพืชสมุนไพร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวตากลาย จังหวัดนครสวรรค์ พบว่าหลักสูตรฝึกอบรม ให้ความรู้ ฝึกทักษะการปฏิบัติ ไปศึกษานอกสถานที่ซึ่งนักเรียนสนใจร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การประเมินทักษะการปฏิบัติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของการประเมินภาพรวมอยู่ในระดับคุณภาพดี ผลจากการสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้พืชสมุนไพรพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

4. ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า

4.1 การประเมินก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี พบว่า ผลการประเมินของนักเรียนหลังการใช้หลักสูตรมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรีดำเนินการสร้างด้วยกระบวนการที่ได้รับการทดสอบแล้วว่าเป็นกระบวนการสร้างหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งผ่านกระบวนการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญในด้านหลักสูตรจนได้หลักสูตรที่มีความสมบูรณ์สามารถนำไปใช้ในการจัดการฝึกอบรมได้ ซึ่งสอดคล้องกับ พระโสม สืบญา (2550, บทคัดย่อ) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการเจริญสติเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักศึกษา คุรุศาสตร์บัณฑิตหลักสูตร 5 ปี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษามีการควบคุมอารมณ์หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับ ชุตินา โสธมาเสริมกุล (2552, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยใช้โรงเรียนเป็นฐานสำหรับวิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาสระบุรี หลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของผู้เข้าร่วมการอบรมโดยภาพรวม มีทักษะการสร้างในระดับมาก เจตคติของครูที่มีต่อความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม โดยรวมเห็นด้วยอย่างยิ่ง ผลการปรับปรุงหลักสูตร ได้ปรับกิจกรรมในด้านการนิเทศและติดตามเวลาให้ผู้เข้ารับการอบรมได้พบวิทยากรหลักจากอบรมเพิ่มขึ้น

4.2 ผลการประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งน่าจะเกิดจากการที่นักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมคือนักเรียนที่มีความสนใจในหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรีนี้ซึ่งสอดคล้องกับพระมหาสมชาย เฝียะผาบ (2549, บทคัดย่อ) ได้วิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ศาสนพิธีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องศาสนาพิธีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรีมีการพัฒนาเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านทักษะการปฏิบัติงานกลุ่มและรายบุคคล พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับดี และมีความเหมาะสมมาก และด้านความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตร พบว่า ภาพรวมแต่ละด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร ได้ปรับปรุงเรื่องเวลาเพื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ และยังสอดคล้องกับ พระโสม สืบปัญหา (2550, บทคัดย่อ) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการเจริญสติเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมสำหรับนักศึกษา ครุศาสตร์บัณฑิต หลักสูตร 5 ปี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า ส่วนการประเมินระหว่างการฝึกอบรม พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเจริญสติและสามารถปฏิบัติตามกิจกรรมอยู่ในระดับมาก และการประเมินหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม พบว่า นักศึกษามีเจตคติต่อหลักสูตร อยู่ในระดับมาก และผลการประเมินโครงการ พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และน่าจะจัดโครงการแบบนี้อีก ส่วนการประเมินหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม 3 เดือน พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเจริญสติหลังการอบรม 3 เดือน ไม่แตกต่างกับหลังใช้หลักสูตร และการวัดการควบคุมอารมณ์หลังการอบรม 3 เดือน ไม่แตกต่างกับหลังใช้หลักสูตรส่วนการปรับปรุงหลักสูตร ได้ลดเวลาลงทุกแผน แผนละ 10 นาที

ข้อเสนอแนะ

ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องนักเขียนน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะการนำหลักสูตรไปใช้

- 1.1 ควรศึกษารายละเอียดของหลักสูตรฝึกอบรมให้เข้าใจอย่างท่องแท้
- 1.2 ควรพิจารณาเวลาให้รอบคอบ เพราะเวลาในแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม มีเฉพาะ การฝึกอบรมมาเท่านั้น ไม่รวมพิธีเปิด – ปิด และทดสอบก่อน - หลังเรียนการฝึกอบรมควรปรับเวลาให้เหมาะสม และควรยืดหยุ่นตามสถานการณ์
- 1.3 ควรเตรียม สื่อ – อุปกรณ์ และเอกสารประกอบการฝึกอบรมได้พร้อมและเพียงพอ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการฝึกอบรม
- 1.4 วิทยาการที่ได้การฝึกอบรม ตามหลักสูตรนี้ ควรมีความรู้ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญ ในเรื่องการเขียน ภาษาไทยเป็นอย่างดี
- 1.5 วิทยาการ ควรจะสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้คำปรึกษา แนะนำอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ฝึกปฏิบัติอย่างมีความสุข
- 1.6 ควรนำพิธี เปิด – ปิด การฝึกอบรมมาปรับให้เป็นแผน การฝึกอบรมจะทำให้เวลาในการฝึกอบรมไม่คลาดเคลื่อน
- 1.7 แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมควรเผยแพร่ให้ครูนำไปประยุกต์ใช้ต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการติดตามผล กลุ่มผู้เข้าเรียนการอบรม หลักสูตรนักเขียนน้อย และกลุ่มที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม หลังจากฝึกอบรมแล้ว

2.2 ควรทดลองใช้หลักสูตรกับกลุ่มตัวอย่างอื่นบ้าง เช่น นักเรียนที่ไม่ชอบการเขียนเรื่อง

2.2 การวิจัยครั้งต่อไปควรพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมนักเขียน ในเรื่องอื่น เช่น การเขียนนิทาน การเขียนสารคดีท่องเที่ยว เป็นต้น